

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.694 van 24 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN STEENBERGHE en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. **De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:**
 - 1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 8 oktober 2007 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 oktober 2007.
 2. Op 18 oktober 2007 werd door verzoeker een vragenlijst ingevuld en ondertekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het dossier werd aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzonden op 22 oktober 2007. Verzoeker werd gehoord op 27 november 2007, op 23 april 2008 en op 21 mei 2008.
 3. Op nam 26 mei 2008 de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van

de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 mei 2008 aangetekend verzonden.

2. Ten gronde.

1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, onderneemt verzoeker een poging om de tegenstrijdige verklaringen en de anomalieën in zijn verklaringen te weerleggen.
2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van haar declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiair beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.
3. Blijkens verzoekers verklaringen zoals weergegeven in de bestreden beslissing en bevestigd in het verzoekschrift ontvluchtte hij zijn land van herkomst omwille van de volgende redenen: *“U verklaart een Syrisch staatsburger te zijn van Koerdische origine en geboren te zijn op 1 januari 1984 in Alamdar dorp, district Afrîn, provincie Aleppo. U begon uw legerdienst op 1 november 2003. In uw eenheid zat een andere Koerd, (H. H.), die een keer met U kwam praten over Syrische Koerden die naar Irak wilden gaan. U raadde hem aan dit te rapporteren. Drie dagen na deze conversatie, op 2 mei 2005, werd U 's nachts wakker gemaakt en diende U twee personen te volgen naar een wagen waarin uw vriend (H. H.) zat met een andere persoon, een Koerd. (H.) zei dat hij die Koerden geholpen had. Jullie werden naar sectie 330 van de Militaire Inlichtingendienst in al-Qameshli overgebracht. Eens daar werden jullie gescheiden en zag U uw vriend nooit meer terug. U werd er ondervraagd en mishandeld. Op 3 augustus 2005 werd U vrijgelaten. Uw legerdienst werd verlengd met enkele maanden en u zwaaide af in februari 2006. U werkte als strijker voor een baas die een strijkatelier in Koeweit wou openen. U ging akkoord om dat project aan te gaan en diende op 19 augustus 2006 een aanvraag in voor een paspoort. Normaal gezien ontvangt men een paspoort binnen twee dagen en toen U ging vragen waarom het bij U lang duurde, werd in de computer gekeken en gesteld dat U zich diende te begeven naar sectie 330 van de Militaire Inlichtingendienst in al-Qameshli. Daar hield men U ongeveer drie uren in een lokaal waar U voorheen maanden had vast gezeten tijdens uw militaire dienst. De mensen van daar kenden U, U werd ondervraagd. Hierna kreeg u een document in een envelop dat U aan de dienst paspoorten diende te bezorgen. U mocht de envelop niet openen maar deed dit toch, het bleek een reisverbod te zijn dat U kopieerde en weer in de envelop stak en zo afgaf. U kreeg geen paspoort uitgereikt. Toen uw baas wist dat U niet aan een paspoort geraakte en dat U in de gevangenis had gezeten, had hij geen werk meer voor U. Verder werkte U als taxichauffeur. U beweert sedert oktober 2006 lid te zijn van de Yekitî partij, fractie Ismaël Emmo. U werd ingeschakeld als koerier voor de partij. Op 3 juli 2007 werd U*

gecontacteerd voor een transport van kartonnen dozen waarvan u veronderstelt dat er partijpublicaties of communiqués in zaten. U wilde uw familie verwittigen maar merkte dat de batterij van uw GSM plat was en reed naar huis. U had nauwelijks de deur toegedaan of uw moeder riep U toe te vluchten en schreeuwde nog dat uw vader opgepakt was. U kon niet via de deur weer buiten want daar werd geklopt zodat u via het dak ontsnapte. U kon ontkomen en verborg zich in een steengroeve. U ging dan onderduiken bij uw vriend (H.) in een andere wijk. Uw vriend ging informeren bij een partijverantwoordelijke (M. B.) wiens adres U gegeven had. Enige tijd later kwam (M. B.) U zelf opzoeken, hij had via uw oom (A.) vernomen wat er gebeurd was en stelde dat uw situatie kritiek was. De tweede keer dat hij U kwam opzoeken vernam U dat ze de foto van uw broer (S.) met zijn dansgroep in een kader van de kleuren van Koerdistan als voorwendsel genomen hadden om te stellen dat jullie Koerden waren en vijanden van het volk. De derde keer dat hij kwam wist hij te zeggen dat jullie huis onder bewaking stond en ze om de paar dagen bij U thuis kwamen. U diende Syrië te verlaten. Uw vader was weliswaar vrijgelaten maar diende U uit te leveren aan de autoriteiten. Na een maand bij uw vriend (H.) vertrok U naar uw tante (F.) in het dorp Kelan waar u nog vijftien dagen bleef. Vandaar vertrok u naar (F.), een vriend van tijdens uw militaire dienst, die in het dorp Karné woonde vlakbij de Turkse grens. U bleef twintig dagen bij hem. In die periode kwam uw vader U opzoeken met geld en het reisverbod. Hij zei u dat de autoriteiten documenten hadden gevonden in de taxi. Via contacten van (F.) kon u het land verlaten. Op 8 september 2007 stak U de grens over en reed naar Istanboel waar U één maand bleef. U verklaarde zich vluchteling in België op 9 oktober 2007.”

4. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad geen enkel geloof hecht aan verzoekers relaas met betrekking tot de reden van zijn aanhouding tijdens zijn legerdienst, te weten omdat zijn vriend (H. H.) clandestien Koerdische ‘maktoum’ (staatlozen) over de grens met Irak zou hebben gesmokkeld omdat ze daar wilden gaan studeren. Immers, de Koerden die zijn vriend over de grens wilde “smokkelen” waren volgens zijn beweringen staatloze Koerden, ‘maktoum’, dit wil zeggen Koerden zonder documenten die de Syrische nationaliteit niet hebben, zodat het onduidelijk en onlogisch is waarom deze Koerden niet naar Irak zouden mogen vertrekken om te studeren of waarom zij niet gewoon Syrië zouden kunnen verlaten. Verder blijkt uit niets dat verzoeker rechtstreeks betrokken was bij deze beweerde actie zodat het niet duidelijk is waarom verzoeker zou zijn aangehouden. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij om deze reden drie maanden langer legerdienst moest vervullen en dus niet afzwaaide in november 2005 maar in februari 2006, gelet op zijn verklaring dat in zijn militair boekje, waarvan hij overigens slechts een kopie neerlegt van de eerste bladzijde, november 2005 staat vermeld. Verzoekers argument in zijn verzoekschrift dat zijn detentie misschien niet bekend was door de persoon die het militaire boekje invulde kan niet worden bijgetreden vermits logischerwijs de datum waarop hij afzwaaide wordt ingevuld op het ogenblik dat zijn legerdienst is vervuld. Gelet op dit ongeloofwaardig aspect van zijn relaas is het dan ook ongeloofwaardig dat hij om deze reden een reisverbod opgelegd kreeg. Daarenboven is het ongeloofwaardig dat de militaire veiligheid hem het reisverbod in een gewone gesloten enveloppe zou hebben meegegeven en niet rechtstreeks de paspoortdiensten zou hebben ingelicht. Aan het document waarin een reisverbod staat vermeld wordt omwille van het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen geen bewijswaarde toegekend. Overigens betreft het een kopie en is het algemeen geweten dat allerlei documenten te koop zijn of dat allerlei documenten kunnen vervalst worden door het nodige knip- en plakwerk. Tot slot wijst de Raad erop dat de beweerde administratieve straf tijdens zijn legerdienst (eind 2005-begin 2006) en het beweerde reisverbod (augustus 2006) blijkbaar niet de aanleiding waren voor verzoeker om zijn land te verlaten.

5. Blijkens verzoekers verklaringen is hij zijn land ontvlucht nadat zijn vader op 3 juli 2007 werd opgepakt. Verzoeker beweert sedert oktober 2006 lid te zijn van de Yeketi partij, fractie Ismaël Emmo, en werd door de partij ingeschakeld als koerier. Toen hij op 3 juli kartonnen dozen moest vervoeren wilde hij eerst zijn familie verwittigen en nauwelijks had hij de deur dichtgedaan of zijn moeder riep dat hij moest vluchten en dat zijn vader werd opgepakt. Verzoeker dook onder en M.B., een partijverantwoordelijke die hem opzoekt, vertelde bij zijn tweede bezoek dat “zijn vader (...) meegenomen (was) naar aanleiding van een foto van verzoekers broer S. met zijn dansgroep” en dat “dit (...) als voorwendsel werd genomen om te stellen dat ze Koerden waren en vijanden van het volk”.
6. De Raad begrijpt niet waarom verzoeker moest vluchten en waarop zijn vrees voor vervolging concreet steunt. Uit zijn verklaringen blijkt immers nergens dat verzoeker omwille van zijn lidmaatschap of omwille van zijn activiteiten voor de Yeketi partij moest vluchten. Uit niets blijkt dat hij na zijn vlucht vervolgd wordt omwille van zijn lidmaatschap en zijn beweerde activiteiten of dat er een arrestatiebevel/convocatie werd uitgevaardigd in zijn hoofde. In ieder geval legt hij geen enkel begin van bewijs voor dat een gegronde vrees voor vervolging ondersteunt. Hij stelt enkel dat zijn vader werd opgepakt, waarvan overigens evenmin een begin van bewijs wordt voorgelegd, omwille van een foto van zijn broer S. en dat dit als voorwendsel werd genomen dat ze Koerden waren en vijanden van het volk. De Raad heeft geen weet en verzoeker toont dit evenmin aan dat de Koerdische bevolkingsgroep in Syrië louter op grond van haar etnische afkomst zou worden vervolgd. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn lidmaatschap van de Yeketi partij en de activiteiten die hij beweerde uit te voeren.
7. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij zich heeft vergist in verband met de datum van de eerste bijeenkomst, dat die vergadering wel plaats vond begin oktober 2006, hem toen reeds het voorstel werd gedaan om voor de partij de post te vervoeren en deze vraag werd herhaald na de tweede vergadering begin november, hij niet meer exact weet hoeveel dozen hij vervoerde de eerste keer en op 3 juli 2007, niemand hem kon verwittigen van de aanhouding van zijn vader omdat zijn gsm plat was en niet iedereen op de hoogte was van het feit dat hij post ging ophalen bij M.B. en verzoeker beter zijn weg kent in zijn huis en in de nabije omgeving zodat het begrijpelijk is dat de veiligheidsdiensten hem niet konden arresteren stelt de Raad vast dat verzoeker zich ertoe beperkt de motieven dienaangaande te vergoelijken zonder aanvaardbare en plausibele verklaringen aan te voeren die deze vaststellingen in de bestreden beslissing, die overigens steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat hij éénduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn relaas en die de aanleiding waren van zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Verzoeker maakt dan ook geenszins zijn lidmaatschap van Yeketi aannemelijk, noch dat hij voor deze partij ooit activiteiten zou hebben uitgevoerd. Waar verzoeker pretendeert dat de gehoorverslagen “gedeeltelijk onleesbaar” zijn merkt de Raad op dat het gehoorverslag moeilijk leesbaar is doch dat verzoeker de diverse door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden herneemt in het verzoekschrift en dat hij duidelijk in de mogelijkheid was om kritiek te geven op de diverse motieven van de bestreden beslissing en dat hij verder nalaat enige toelichting te geven welke elementen, waar de Raad rekening zou kunnen mee houden, niet werden vermeld in de bestreden beslissing.
8. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde

redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.). De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS, nr. 136.692, 26 oktober 2004).

9. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt toont hij niet aan, gelet op het voorgaande, dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of dat hij valt onder de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatuut. Immers, de verklaringen moeten coherent, consistent en geloofwaardig zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie, wat in casu niet het geval is. Verzoeker voert geen andere elementen aan waaruit blijkt dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van voornoemde wet.

Het middel wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 oktober 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A SMETS.

M.-C. GOETHALS.